Lourdes Fisa: 'L'art és dels pocs espais de llibertat que ens queden, i cal que ens acompanyi sempre'



Lourdes Fisa és una artista visual catalana que va néixer a Corbera de Llobregat, però que actualment viu i treballa a Manresa. Aquest any, que torna a la Biennal d'Art Contemporani a Sant Cugat, recorda en aquesta entrevista el seu pas pel certamen l'any 1988, com ha viscut el confinament com artista i el paper que per a ella ha de tenir l'art en el moment actual.

Tornes a la Biennal en una edició que té com a lema "en temps de pandèmia, la força de l'art cura". Per a tu, l'art ha estat durant els últims mesos terapèutic per pal·liar aquests moments tan durs que ha portat la Covid-19?
En certa manera, sí. L'art sempre ha estat el meu company de viatge perquè fa més de 30 anys que m'hi dedico. Jo crec que l'art és vida, i potser sí que ho podríem interpretar com que ens aporta una cura. L'art sempre és necessari, i realment ha sigut molt necessari i ens ha acompanyat en aquests moments que ens hem adonat tant de les coses essencials i que realment són importants: ens ha obligat a tenir una mirada més cap endins, a pensar més, a treure tot allò que és superficial, i a endinsar-nos cap a nosaltres mateixos i el nostre entorn.

La pandèmia va començar portant-nos un confinament. I després tu has participat en dues exposicions - a la Sala Parés de Barcelona i a la Fundació Vila Casas - que justament tenien com a protagonista el confinament.
Durant el confinament vaig tenir la gran sort de tenir l'estudi tan a prop que només havia de baixar les escales. Per tant, vaig poder treballar i em van sorgir unes temàtiques i un treball molt intimistes. Tot i que a vegades treballo amb grans formats i instal·lacions, el confinament em va retornar un treball d'unes tècniques molt ancestrals, com és el gravat tractat d'una manera intimista. I va ser després que se'm va demanar que aquesta feina es pogués presentar a aquestes exposicions. La Sala Parés va demanar a tots els artistes que treballem amb la galeria què havíem fet durant el confinament. Alhora, la Fundació Vila Casas va presentar l'exposició 'Càpsules de confinament: art i pandèmia a Catalunya', i va demanar a cinc artistes catalans una obra i uns pensaments escrits del que havia suposat per nosaltres haver d'estar tants dies a casa.

Sovint expliques que els teus treballs estan basats en la memòria i en l'experiència viscuda. Hi ha artistes que s'allunyen d'aquesta afirmació, però en el teu cas sí que hi ha una clara relació entre vida i obra.
I tant. Per a mi, l'art és comunicació i transmetre uns pensaments i unes vivències. Jo soc una artista del segle XXI, i com tothom tinc unes vivències personals, però m'interessa fer-les més amples i que puguin interessar a tothom. I ho faig explicant-ho des de la meva pròpia experiència perquè per mi la cosa viscuda està molt plena de significat. A partir d'aquí, faig projectes en què m'interessa el que està passant actualment: de transformació i de canvis de societat, del que està passant amb la natura... I tot plegat s'expressa d'una manera visual, perquè el meu llenguatge és visual i plàstic, fent servir colors, textures i matèria.

A Sant Cugat, la Biennal vol ser una porta oberta a l'art emergent català. Tu hi vas participar el 1988, quan tenies 24 anys. Com a artista tan jove, va suposar un punt d'inflexió per a tu, participar-hi?
Sí, va ser una gran oportunitat! Era molt jove i acabada de llicenciar en Belles Arts. Només havia fet una primera exposició, encara no havia marxat a l'estranger ni havia fet un recorregut expositiu. I va ser com una

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/cultura/154791.html

Copyright 2024 Cugat.cat

introducció en el món artístic, una oportunitat que no era fàcil per la gent jove ni pels nous llenguatges. Ara recordo amb molt d'afecte que es feia a aquell espai tan bonic que és el Monestir de Sant Cugat, i com després era itinerant a diferents ciutats del territori de Catalunya i d'Andorra. Realment han passat molts anys, però ho recordo amb molt d'afecte.

També expliques que l'art és l'única màgia que tenim els éssers humans, i que ens dona els camins de la llibertat. La llibertat que és, justament, una de les coses que ens ha pres la pandèmia, i que potser a partir d'ara valorarem més.
I tant, tot i que en algunes coses fins i tot s'han posat amb l'art. Quan diuen "això no es pot dir" estem perdent llibertats. I és que l'art, si no és lliure, no pot ser art. Ha de ser lliure perquè és l'espai que tots tenim on expressar, dir i criticar. I em reafirmo en què és dels pocs espais que ens queden, i per tant cal que ens acompanyi sempre. Jo penso que és a través de l'art que hem conegut tota la civilització des dels inicis, perquè l'art és sempre una manifestació del seu moment i del seu temps. I aquí és on hi ha el compromís de l'artista traspassat a una veritat interior, perquè en el fons jo soc i expresso el que visc, el que penso i el que m'envolta.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/cultura/154791.html

Copyright 2024 Cugat.cat